

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

ĂPARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Educația sincerității

Intr'o vreme când reformele școlare se schimbă prea des și când educația și instrucția copiilor și a tineretului lasă prea multe de dorit, simțim în chip arzător trebuința unor clarificări. Intâi de toate trebuința de a reabilita în școală și în viață educația sincerității.

Nu este greu de constatat că nu numai copiii de școală, dar și oamenii mari, folosesc minciuna cum beau apa rece. Cu o ușurință care trebuie să ne dea de gândit, se folosesc de cuvinte mincinoase și răspunsuri evasive sau îndulcite, pentru a-și scuza anumite fapte sau atitudini mai mult sau mai puțin incorecte. Francheța este o virtute rară.

Nici nu este mare mirarea că am ajuns la atâta slăbire a caracterului moral, când au trecut peste noi atâtea regimuri, cari au impus de atâtea ori oamenilor să lucreze sau să voteze în contra conștiinței.

Să nădăjduim că aceste vremuri sunt îngropate pentru totdeauna și, trecând peste morimintele lor, să ne reculegem și reconfortăm sufletele.

Ne aducem aminte de faima bună ce și-o făcu-se înainte de războiul mondial, liceul ortodox din Brașov. Un corp profesoral de elită lucra cu un idealism pilduitor la zidirea sufletească a „studentilor”. Formarea caracterului moral mergea paralel cu severitatea clasificărilor la răspunsuri. Sinceritatea și peste tot o bună conduită morală conta tot atâtea, cât și un răspuns eminent. Intr'o astfel de atmosferă este evident că tineretul studios creștea în deprinderi virtuozose cari dau omului forță și frumusețe nepieritoare.

Sinceritatea este conduita drumului drept în viață. A fi sincer înseamnă a fi cu inima curată și deschisă; înseamnă a nu cădea niciodată în fățarnicia fariseilor — muștrată de Mântuitorul în chip necruțător de aspru, — înseamnă a nu avea în cutia craniană niciodată niciun fel de rezervat mentalis.

Omul nesincer e un om fals; un om care niciodată nu-ți poate fi prieten adevărat.

Mama nesincerității e minciuna.

Prietenia bună e rodul sincerității.

Te apropii cu drag de omul sincer, oricât ar fi de urit sau de păcătos. Un criminal, care se mărturisește sincer, îți inmoaie inima și îți vine mai de grabă să-l ierți decât să-l pedepsești. Îți este în schimb nesuferit omul nesincer, omul prefăcut, oricât de frumos sau cu minte ar fi. — Toate procesele dela judecătorii și Tribunale nu sunt altceva decât semnele ra. porturilor nesincere dintre oameni.

Iisus Domnul nostru a iertat pe cei mai mari păcătoși în urma unei simple atitudini sincere de recunoaștere a păcatelor. Exemple: Zaheu, femeia adulteră, tâlharul de pe cruce, etc. A avut însă pe sfintele Sale buze cele mai aspre cuvinte de osândă la adresa oamenilor fățarnici și deci nesinceri.

Iată de ce preotul în general și catihetul în special se cuvine să dea o atenție deosebită educației sincerității. Să nu lase niciodată în inima copiilor sau a credincioșilor — foarte aplicați spre tăgadă — impresia că minciuna se scuza și ar putea fi admisă într'un caz sau altul. Minciuna trebuie totdeauna descoperită, denunțată, muștrată, osândită.

Oamenii mari mai puțin, dar copiii totdeauna se rușinează când sunt prinși cu minciuna, cu musca pe căciulă. Se roșesc la obraz și la o mică muștrare plâng de rușine. Plânsul acesta e binefăcător, dar și muștrarea. Căci o privire drept în ochi și o muștrare bună, dar blândă și părintească, este cea mai grea pedepsă ce se poate da micului mincinos.

Neamul nostru are o vădită trebuință de școala sincerității. Să i-o dăm; prin toate faptele, predicile și atitudinile noastre. Și aminte să ne fie aceste cuvinte semnificative: „Fără sinceritate nu faci nimic. Oricât vei fi de iscusit și de șiret, oricât vei ști să ticluiești și să sulimenești minciuna — ea rămâne tot minciună. Vei înșela pe-un om, o generație, două, dar timpul... pe el nu-l vei înșela” (Al. Vlahuța).

Nici timpul, nici judecata lui Dumnezeu nu se pot înșela. În vreme ce sinceritatea este „duh sfânt”, nesinceritatea este otravă ce se pedepsește singură. Cine înșală, singur se înșală.

Tu, Romane, memento l...

Predici rostite în Catedrală

„Ferițiți cei cu inima curată,
că aceia vor vedea pe Dumnezeu“.

Iubiți creștini,

Despre vederea lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură ne vorbește în mai multe locuri, în sensul că sufletele alese au văzut strălucirea puterii divine și că unora Dumnezeu s'a arătat în chip mijlocit prin ingerii săi. Pe Dumnezeu însuș în chip nemijlocit — față către față — după cum ne spune sf. Evanghelist Ioan, nimeni nu L-a văzut niciodată.

Concepția iudaică a Vechiului Testament încă prevede moartea, pentru tot cel ce ar privi în față și nemijlocit strălucirea feței Domnului. Cu toate acestea Mântuitorul ne spune foarte lămurit că există o posibilitate de a vedea pe Dumnezeu, care însă nu depinde de agerimea ochiului, ci de curăția inimii. „Ferițiți cei cu inima curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu“.

Izvorul fericirii sau nefericirii noastre este deci inima noastră. De starea ei atârnă starea întregului nostru organism, a întregii noastre ființe și este un lucru foarte greu și gingaș menținerea ei într'o stare care să corespundă intereselor fericirii noastre vremelnice și veșnice. Sarcina aceasta ne-o ușurează însă foarte mult Iisus Mântuitorul, minunatul doftor al sufletelor și trupurilor, când pentru fericirea noastră ne îndeamnă la un singur lucru: să îngrijim de curăția inimii.

Primul pas spre această curățire este fărăndoială recunoașterea din partea noastră a necurăției inimii noastre, recunoscând tot ceace ne spune Mântuitorul la Matei 15,18-19 și a-nume, că „din inimă ies gândurile rele, uciderile, adulterul, desfrânarea, furtișagurile, mărturiile mincinoase și hulile“.

Recunoașterea numai, încă nu este de ajuns, ci trebuie să începem imediat curățirea, întocmai cum am face când cineva ne-ar spune că haina ne este murdărită cu ceva. Intr'adevăr, iubiți creștini, Dumnezeu încă nu întârzie niciodată cu avertismentele sale. Durere însă că numai puțini le pricep și le primesc. Inima multora e atât de acoperită de necurății, încât glasul dumnezeiesc nu poate pătrunde până la ea și trebuie s'gduiri adânci, lovituri mari, ca s'o deștepte, s'o aducă la realitate. Loviturile acestea sunt adeseori foarte dureroase, dar trebuie știut că Dumnezeu ține nespuse de mult la inima omului, căci în ea și-a pus El toată dragostea, pacea, cinstea și bună-tatea și vai acelor cari au murdărit această inimă și nu vor s'o curățească, ci rămân surzi și nesimțitori la toate. Unii ca aceștia după cuvîn-

tele Scripturii, „vor cădea în mâinile Dumnezeului celui viu, și îngrozitor lucru este acesta“.

Fără inimă curată, iubiți creștini, omul este orb și prin urmare nefericit. O, și ce mare fericire este să vezi. Aceasta o poate spune numai acela, care după un timp lung de orbie, a început de-odată să vadă. Așa este și cel ce a început cu tot dinadinsul să-și curețe inima. Unul ca acesta are momente de bucurii nespuse, deoarece începe să zărească și să vadă tot mai limpede pe Dumnezeu Tatăl, pe care pân'aci l'a fost pierdut din vedere, nu l-a mai iubit și n'a mai crezut în El.

E drept, iubiți creștini, că această operație de curățire este dureroasă, deoarece trebuie să renunțăm și să smulgem din inimă multe simțiri, patimi, obiceiuri și plăceri vinovate, cari ne-au împiedecat vederea. Dar ce este această durere a renunțării față de imensa bucurie și fericire de a vedea pe Dumnezeu Tatăl, de a deveni iarăși fii lui iubiți și iubitori. Ce este durerea operației pentru cel cu albeață pe ochi, față de bucuria și fericirea de a vedea iarăși. Fără o asemenea operație sau, după cuvintele Scripturii, „moarte a omului celui vechi, orbit de patimi“, nu vom putea vedea pe Dumnezeu și nici fericiți nu vom fi.

Se spune că pe un vapor călătorea odată un preot misionar care se întorcea din Indii în Anglia. Pe acelaș vapor se afla și un ofițer superior foarte învățat, căruia îi plăcea să aducă în încurcătură pe preot prin glumele sale adeseori înțepătoare. Într'o zi ofițerul stătea pe puntea vaporului și într'un chip foarte ostentativ și insistent cerceta cerul cu un minunat ochian. Mai mulți călători între cari și preotul se apropiară curioși să vadă ce cercetează cu atâta insistență iscusitul ofițer. La întrebarea preotului ofițerul răspunse imediat: „Caut, părinte, pe acel Dumnezeu despre care am auzit atâtea povestiri chiar și în cursul acestei călătorii, dar mărturisesc sincer că nu'l văd nici unde. Atunci desigur nu ți-e bun instrumentul, domnule ofițer, zise preotul. Cum? Doar este cel mai precis și fin instrument de acest fel ce se fabrică în imperiul britanic, răspunse ofițerul. Se vede totuși că nu e destul de curat ochiul D-tale și deci nepotrivit pentru a'l vedea pe Dumnezeu, căci Scriptura o spune foarte lămurit: Cei cu inima curată, aceia văd pe Dumnezeu“.

Ofițerul își împachetă ochianul fără să mai spună ceva și încetă de a mai face spirite pe socoteala preotului și a celor sfinte.

Intr'adevăr, pe Dumnezeu îl poate vedea numai o inimă curată și nevinovată ca a unui copil. De nu vă veți întoarce și să fiți ca pruncii, nu veți intra în Impărăția lui Dumnezeu.

Să începem dar, de sârg, iubiți creștini, opera

de curățire a inimilor noastre, să facem din ele altare în cari să jertfim zilnic lui Dumnezeu, cu duh umilit și inimă înfrântă. Astfel vom putea numai ajunge nespusa fericire de a vedea pe Dumnezeu în oglinda curată a sufletului nostru.

Preot Viorel Mihuțiu

Poziția credinciosului la mărturisire

Se apropie postul Invierii Domnului. Timp de aducere aminte a păcatelor făcute, timp de căire adâncă, de mărturisire sinceră și promisiune solemnă de îndreptare. În acest post, mai mult decât oricare altul, pașii credincioșilor noștri se îndreaptă spre sfânta taină a mărturisirii.

În legătură cu această sfântă taină, de sigur că chestiunea poziției credinciosului în timpul mărturisirii a fost și este o chestiune care preocupă pe mulți preoți.

Preoții, negăsind o îndrumare în privința aceasta în Molitvelnic sau Aghiasmatar, au introdus practica de care-și aduceau aminte de pe băncile școlii, sau pe cea văzută la alți preoți mai bătrâni. În felul acesta s'a ajuns a se îndătina mai peste tot, mărturisirea în genunchi.

Împotriva acestei poziții însă se ridică anumite obiecțiuni. Cel ce se mărturisește, neavând ațintită privirea în cea a preotului-duhovnic, poate ocoli anumite fapte; la altele poate ezita sau se jenează să le spună, ceea ce ochii ne spun îndată, pe când vocea nu; preotul nu se poate convinge pe deplin de sinceritatea mărturisirii, pe câtă vreme privindu-l în ochi, îl poate scruta până în cele mai adânci cute ale sufletului. De aceea părintele Petre Vintilescu în cartea „Duhovnicia și Spovedania” (pag. 83-84), recomandă mărturisirea stând credinciosul în picioare, ca astfel preotul să poată urmări toată „starea lui sufletească cu dispozițiile momentane” și astfel să fie în măsură a ști spre „ce direcție trebuie să intervină cu sprijinul și cu dirijarea”.

Dar, nici această poziție nu este lipsită de obiecțiuni. La mărturisire vin și femei și chiar în număr mai mare ca bărbații și între ele unele sunt tinere. Unele ca acestea simt un fel de jenă în fața preotului, mai ales când și acesta este tinăr. Apoi, privirea preotului le-ar putea tulbura sufletul, dupăcum și el la rândul lui poate fi tulburat. Astfel, pentru ca nu cumva o privire a sa să fie interpretată greșit, pentru a nu da de vorbit gurelor rele și astfel tinerețele lui să fie defăimate și pentru ca el nici pe departe să nu poată fi bănuț, necum „vădit” de păcat, în orice im-

prejurare, dar mai ales când e vorba de această sfântă taină, se simte necesitatea unei alte poziții pentru femeile care se mărturisesc. Și cea mai potrivită nu poate fi decât cea în genunchi sub patrafir.

Ținând deci seama de toate cele de mai sus, credem a fi necesar a se statornici două poziții pentru cei ce se mărturisesc:

1. bărbații în picioare;
2. femeile în genunchi sub patrafir.*)

În felul acesta preotul își va putea îndeplini în modul cel mai bine rolul său de povățuitor, medic și judecător, în vederea mântuirii sufletelor turmei sale dreptcredincioase, care pășește la sfânta taină a mărturisirii.

Pr. Nicolae Cimpoieș

Pentru toți...

Împărăția cerurilor, printre altele, e asemănată în sfânta Scriptură și cu o cetate cu douăsprezece porți. „Spre răsărit trei porți, spre miază noapte trei porți, spre miazăzi trei porți și spre apus trei porți” scrie sfântul Ioan în Apocalps. Spre a arăta felurimea și universalitatea stăruințelor dumnezeiești și a posibilităților de mântuire. Ca un pom în care se adăpostesc tot soiul de păsări; ca un năvod care prinde lot felul de pești. Pot veni în ea și vor veni chiar, cum zicea și Mântuitorul: „dela răsărit și dela apus, dela miază-noapte și dela miazăzi.”

Mulțimea porților din capitolul 21 al Apocalipsului poate fi asemănată cu tot atâtea firi de oameni și arată tot odată respectul lui Dumnezeu pentru personalitatea omenească. După cum unii, în viața de toate zilele, călătoresc pe jos, alții cu trăsura ori cu mașinile cele de multe feluri, așa și împărăția cerurilor se poate apuca în diferite chipuri și din diferite părți.

Se spune într'o nuvelă, că se călugărise odată un saltimbanc care era foarte trist fiindcă nu știe să preamărească pe Maica Domoului ca și ceilalți frați ai lui prin rugăciuni fierbinși ori prin cântări, picturi, lucrări de mână. De aceea, dela o vreme, începu să se închidă regulat și la un anumit timp în chilia sa. Starețul curios, îl urmări și-l surprinse făcând mișcări de saltimbanc în fața icoanei Maicii Domnului. Întrebat, răspunse cu lacrimi în ochi, că nu cunoaște altă îndeletnicire prin care ar putea preamări pe Maica Sfântă. Dacă într'adevăr va fi fost omul sincer, de sigur că Dumnezeu a avut înțelegere pentru silința lui.

Sunt așadar, douăsprezece întrări; câte trei de fiecare latură a lumii. De bună seama, că fiecare poartă e nevoioasă, în schimb însă, este pentru fiecare fire de om.

Porțile dinspre răsărit. Cele bătute de vânturi și ploii multe și apoi arse și încovoiate de dogoarea soarelui. Porțile

*) La spovedire se poate întrebuița și scaunul mărturisirii. În acest caz și bărbații și femeile își fac mărturisirea în genunchi și sub patrafir. Nota red.

plânsului, a lacrimilor vărsate din belșug, a pocăirilor davidice, a marilor frământări și păreri de rău. Pe porțile acestea a intrat la inima lui Iisus femeia păcătoasă din casa lui Simon și Apostolul Pavel.

Porțile din spre miază-noapte. Cele chinuite de crivățe și zăpezi. Porțile veșnic insloite de gheață și parcă în ele cu ceva din îngândurarea porților de cimitir. Pe acestea le deschid cei cari vreau să stingă învăpăielile inimii cu răceala judecării. Cei cari se uită lung, măsoară, pipăie și apoi deschid. Cei cari nu dau cumpăneala lui Toma pe înflăcărea lui Petru. Calea raționamentelor.

Porțile din spre miază-zi. Insorite și scaldate în flori. Unde totul se întâmplă în bucurie și sărbătoare. Aduc aminte de creștinii făcuți fără zbucium. Inceștinării prin botez cei cari rămân în creștinism prin legăturile tradiției și prin buna împlinire a învățăturilor Bisericii.

Porțile din spre apus, din spre partea de unde vine sfârșitul zilei și întunerecul. Pe aici intră osteniții și săturații de viață: îmbătrâniții cu sufletul, amăgiții plăcerilor, a gloriei și a științei chiar. Cei cari au cheltuit mult cu vrăcii lumii acesteia.

In sfârșit, un singur suflet și atâtea porți!...

„In casa Tatălui meu multe locașuri sunt.”

Gh. P.

Despre ce să predicăm?

In **Dumineca I. din post** (Dumineca Ortodoxiei), **9 Martie 1941**, să vorbim despre cinstirea icoanelor.

In această Duminecă prăznuim: *biruința dreptei credințe* asupra ereticilor, și în special *biruința cinstitorilor sf. icoane* față de vrăjmașii lor.

In o scurtă expunere istorică se va aminti câtă turburare a pricinuit în imperiul bizantin, timp de un secol (726—842), lupta împotriva icoanelor, sub pretext că cinstirea lor ar fi idololatrie, oprită de porunca II. din decalog. Împărați neștiutori în cele sfinte, au dat treptat ordine: de a se așeza icoanele cât mai sus, ca poporul să nu le sărute și să nu li se închine; apoi de a se scoate cu violență din biserică, zdrobindu-le sau arzându-le; pentru a se opri apoi chiar și zugrăvirea și păstrarea lor. Unii împărați mai îngăduitori le-au admis numai pentru uzul particular, iar alții au pus dări mari pe ele.

Poporul însă n'a încetat niciodată a cinsti sf. icoane. Două împărătese au mare merite în apărarea icoanelor: Irina (780), care fu pedepsită de soțul ei, fiindcă sub perină i-a găsit o icoană, și Teodora, care în anul 842 ajută patriarhului Metodie din Constantinopol, ca în Dumineca I. din postul celui an să reazeze sf. icoane în biserică.

Icoana este o asemănare, un model, o întipă-

ritură a cuiva, însă ea nu seamănă în totul cu originalul. De pildă, icoana omului nu este identică cu omul, întrucât ea reprezintă numai *forma* corpului, nu și puterile sufletului: icoana nu vorbește, nu gândește și nici nu simte.

Idolul este închipuirea dumnezeescului, *iscodit de mintea omenească* (care nu există în realitate); iar *idololatria* este *identificarea ființei lui Dumnezeu* cu chipul cioplit sau zugrăvit, precum și *închinarea* și aducerea de *jertfă* în fața ei. („Mântuește-mă, că dumnezeul meu ești tu” Is. 44 v. 17; Ier. 2 v. 27). Idololatria schimbă deci pe adevăratul Dumnezeu (cel spiritual) cu unul iscodit de mintea omenească (unul trupesc) și prin aceasta se calcă credința cea adevărată schimbându-se slava lui Dumnezeu cu slava dată făpturei.

Icoana este cerută, în primul loc, de firea omenească. Omul, mărginit în timp și spațiu, nu poate avea o cunoștință directă a celor nevăzute, nici a celor trecute sau viitoare și nici a celor depărtate în spațiu. Icoana servește la cunoașterea și descoperirea celor ascunse. Avem nevoie de sf. icoane: a) pentru *trezirea credinței*, pentru *cinstirea* lucrurilor mărețe, ale lui Dumnezeu și ale sfinților Lui, ca noi, căutând la chipurile lor, să ne *indemnăm a urma vieții* lor; b) pentru *exprimarea dragostei* noastre către Dumnezeu. Dacă noi, din dragoste păstrăm chipurile părinților, rudelor și binefăcătorilor noștri, sau chipul regelui pământesc, cu atât mai ales suntem datori a avea și a cinsti închipuirea Regelui ceresc și a sfinților, cari sunt binefăcătorii și mijlocitorii noștri la Dumnezeu; c) pe lângă darul cuvântului și al cântării suntem datori a proslăvi pe cei cerești și prin arta picturii; d) sf. icoană este un fel de carte pentru toată lumea, dar mai cu seamă pentru cei cari nu știu ceti. Prin icoane credincioșii cunosc viața și faptele Mântuitorului, râvna, credința, stăruința în fapte și evlavie a sfinților. Văzându-le, pe nesimțite, gloria lui Dumnezeu pătrunde în suflet; e) din clipa sfințirii lor, (I. Tim. 4 v. 5) sf. icoane sunt pline de Duhul Sfânt, au în ele harul dumnezeesc și puterea facerii de minuni.

Icoana este deci un *loc de întâlnire* între noi și cel închipuit pe ea; un loc sfințit de unde ochiul nostru sufletesc se ridică spre cer.

Avem dreptul a zugrăvi atât pe: Mântuitorul, Maica Domnului, sfinții cât și îngerii, fiindcă toți *au trăit* și s'au arătat *în trup*. (Îngerii: vezi Fac. 18 v. 2; Num. 20 v. 6; Iosua 5 v. 1, 4; Dan. 10 v. 15). Dumnezeu a făcut pe om „după chipul și asemănarea sa” (Fac. 1 v. 26), iar Fiul întrupat este „chipul” Lui. (Col. 1 v. 15, Evrei 1 v. 3). Icoanele prelungesc petrecerea lor printre noi. Ele exprimă în culori ceea ce descrie prin cuvânt Sf. Evanghelie,

Inchinăciunea este semnul supunerii și al umilirii. Inchinăciunea absolută (*adorarea*) se dă numai lui Dumnezeu care este demn de ea prin însași ființa sa. În ea se cuprinde: *admirație* pentru înțelepciunea Lui; *mulțumire* pentru bunătățile Lui; *cerere de ajutor* spre a fi mântuit de rău; *pocăință* și mărturisirea păcatelor. Inchinăciunea cea relativă (*venerarea*) se aduce persoanelor sau obiectelor care au ceva divin în ele, sau sunt în legătură cu divinitatea. Inchinându-ne lor *ne închinăm lui Dumnezeu* căruia slujesc. Venerarea lor este condiționată de adorarea lui Dumnezeu.

Însuși Dumnezeu a făcut prima icoană: omul, după chipul și asemănarea Sa. El a îngăduit icoanele (Cei 2 Heruvimi: Eș. 25 v. 18—22; II. Imp. 6 v. 25, 29; șarpele de aramă: Num. 21 v. 8—9). În V. T. Dumnezeu a oprit „închipuirea lucrurilor de sub cer” (Eș. 20 v. 3) numai ținând seamă de înclinarea Iudeilor spre idololatrie, fiind ei în vârsta copilăriei. Prin Iisus Hristos creștinii intrând în vârsta maturității, adică la cunoașterea deplină a lui Dumnezeu, alături de prescripțiunile V. T. referitoare la: ținerea Sâmbetei și a circumcisiunii, a căzut și opreliștea de a se face și cinsti sfintele icoane.

„Apostolii au văzut pe Domnul cu ochii trupului, pe apostoli alții, iar pe mucenici alții. Și eu, *pentru că am fost zidit din suflet și trup, doresc să-i văd și cu sufletul și cu trupul, și să am o doctorie, care să mă ferească de orice rău. Văzând, mă închin la ceea ce se vede, nu ca lui Dumnezeu, ci ca la o icoană cinstită a celor cinstiți*” (Sf. Ioan Damaschin).

Să cinstim sf. icoane prin: introducerea lor în case; aprinderea de luminări și candelă în fața lor; tămădere, și împodobirea lor.

Să ne rugăm în fața lor, făcând semnul crucei și metanii.

Să le purtăm cu noi în călătorii și bătălii, fiindcă ele, ca purtătoare de har, aduc cu sine binecuvântarea și ajutorul lui Dumnezeu.

Cărți

Inv. Silvia Albu: Cartea Gospodinei. Diecezana Arad, 1941, 183 papini 90 lei.

Dna S. Albu a scos de sub tipar o carte de mult folos pentru gospodăria casnică, în care cuprinde pe lângă cele peste cinci sute rețete pentru tot felul de mâncări, o mulțime de sfaturi care privesc locuința și îngrijirea ei igienică, spălatul rufelor și a vaselor, regulile de alimentație, cultura plantelor necesare bucătăriei, creșterea paserilor și îngrijirea animalelor de casă, diferitele boli și ajutoare în cazuri de accidente, etc. etc.

„Cartea gospodinei”, după cum o arată și titlul, nu se referă numai la bucătărie, ci „îndeamnă țărancele la o muncă rațională și la o igienă casnică, precum și la toate celelalte lucruri gospodărești, grădinarit, pomicultura, medicina, creșterea pasărilor, creșterea și îngrășarea porcilor, bovinele etc. Totodată, rețetele cuprinse în aceasta carte vor înlocui de multe ori asistența medicală, mai ales în ținuturile și locurile unde ocrotirea socială organizată nu a pătruns încă”.

Recomandăm cartea pentru a se răspândi la sate în cercuri cât mai largi. Ea este o bună călăuză pentru toate femeile cari au la inimă cultura casnică și prosperitatea gospodăriei.

Nichifor Todor: Părintele nostru Antonie cel Mare. Sibiu 1940, 32 pagini, 7 lei.

Preot Ioan Ilie: Cinstirea Sfinților. Sibiu 1941, 32 pag. 7 lei.

Aceste două broșuri sunt cele mai noi, Nri 13—14, din biblioteca populară „*Veniți la Hristos*” ce apare la Sibiu cu binecuvântarea I. P. S. S. Mitropolitului *Nicolae*.

În cea dintâi autorul scrie despre nașterea și tinerețea sf. Antonie și despre petrecerea lui în pustia Egiptului, apoi înșiră opt din frumoasele lui pilde și învățături. Figura părintelui Antonie cel Mare, fiind una dintre cele mai venerabile și iubite figuri de călugări în sânul poporului nostru, este de dorit ca broșura părintelui Nichifor Todor să fie răspândită în cercuri populare cât mai largi.

În broșura a doua păr. I. Ilie scrie despre cultul sfinților. Arată că sfinții sunt oastea Mântuitorului Hristos și mijlocitorii noștri în fața lui Dumnezeu, combate învățătura greșită a sectarilor privitoare la cinstirea sfinților și ne cheamă să-i venerăm așa după cum ne învață mama noastră, Biserica.

Pentru ca iubiiții noștri cetitori și colportorii de cărți antisectare și de zidire duhovnicească să aibă cunoștință de broșurile apărute în colecția „*Veniți la Hristos*”, publicăm mai jos titlurile numerilor apărute până acum, însoțite de recomandarea caldă de a le răspândi prin parohii, cât mai multe:

1. *Nicolae*, arhiepiscop și mitropolit: „*Veniți la mine*...” Pilde și învățături, XII + 68 p. lei 12.

2. I. Gr. *Oprisan*: *Sămănători... Sămânța... Seceriș...* 30 p. lei 6.

3. Diacon *Grigorie T. Marcu*: *Rătăciți neștiind Scripturile.* Despre folosul citirii Sf. Scripturi și despre tâlcuirea ei. 32 p. lei 6.

4. *Ioan Halmagiu*: *Sf. Petru n'a fost și Papa nu este capul Bisericii.* 40 p. lei 7.

5. Prot. *A. Nanu*: *Maica Domnului.* 72 p. lei 14.—

6. Pr. Dr. *Sp. Căndea*: *Secta baptistă în România.* 32 p. lei 6.

7. Pr. Prof. Dr. Iosif Hradil: **Adevărata Biserică a lui Hristos.** 32 p. lei 7.
8. Pr. Ioan Ilie: **Cinstirea Sfințelor Icoane.** 32 p. lei 7.
9. Pr. Dr. Nicolae Terchilă: **Sâmbătarii.** 48 p. lei 10.
10. Diacon Grigorie T. Marcu: **Unde este și unde nu este Hristos?** 16 p. lei 4.
11. Pr. Nicolae Vonica: **In genunchi lângă cruce.** 32 p. lei 7.
12. Preot Căpitan Secaș Gheorghe: **Viața cu Hristos.** 32 p. lei 7.

Informațiuni

■ **Noul Testament și Psalmii**, într'o ediție revăzută și aprobată de Sf. Sinod, a apărut în editura „Soc. biblice pentru răspândirea Bibliei în Anglia și străinătate”. Prețul unui exemplar frumos legat, în format de buzunar, este de 50 lei.

Se află de vânzare la Diecezana-Arad.

■ **In piața Catedralei** s'a desfășurat Duminică în 23 Febr. c. după Sf. Liturghie o înălțătoare sărbare, cu prilejul încorporării noilor recruți.

Pe tribuna din mijlocul pieții P. S. S. Părintele Episcop Andrei, asistat de un sobor de patru preoți și doi diaconi, a făcut un scurt serviciu religios urmat de stropirea ostașilor cu aghiasmă de către pâr. maior Tănăsioiu, apoi P. S. Sa a rostit tinerilor recruți și ostașilor, cari formau un mare careu în jurul tribunei, o înflăcărată și luminată cuvântare, arătându-le care sunt datorile lor în slujba patriei și virtuțile care trebuie să împodobească pe ostașul român.

După cuvântarea d-lui general M. Manafu, a urmat în fața Primăriei Municipiului defilarea trupei, de față fiind P. S. S. Episcopul Andrei, capii autorităților militare și civile și numeros public.

■ **P. C. Prof. Dr. S. Șiclovan** a fost numit rector al Academiei Teologice din Arad, pe timpul cât P. C. S. părintele Dr. N. Popovici este detașat director general la Culte.

Cu prilejul plecării din Arad a P. C. S. părintelui N. Popovici, P. S. S. Episcopul Andrei i-a acordat distincția de Iconom-stavrofor.

Facem distincilor numiți, în înaltele slujbe ce le ocupă cu cinste și demnitate, cele mai calde urări de sănătate și spor la muncă.

■ † **Teodor V. Păcățian**, după grele suferințe, a decedat în Cluj la 11 Februarie 1941. Tot acolo a și fost înmormântat, lângă soția și unica sa fiică la 13 Febr. c. Prin el se stinge o mare figură de cărturar și cel mai bătrân gazetar român. S'a născut în Ususău (prot. Lipova) la 1852 și a studiat liceul la Lugoj și Arad.

Simțind în el vocația de ziarist, la 1872 a început să publice poezii în „Familia” dela Oradea și în alte reviste ardelen. De aci încolo face zia-

ristică vreme de șase decenii. Intâi la foaia pentru popor „Timișana” și „Foaia Poporului” din Timișoara, apoi la „Dreptatea” dela Lugoj. Dus de Aurel C. Popovici la București ajunge casarul Ligii Culturale. De aici se mută la „Tribuna” din Sibiu, unde dela 1901—1917 redactează „Telegraful Român”. După războiu a colaborat la diferite reviste, ziare și calendare pentru popor. Ultima lui povestire este publicată în calendarul „Tribuna Ardealului” apărut în Decembrie 1940 la Cluj.

Dela T. V. Păcățian, pe lângă un volum de poezii, „Flori de toamnă”, ne-au rămas câteva traduceri. Unele, cărți de evanghelizare: „Calea spre Dumnezeu”, „Evanghelia ca bază a vieții” de Petrow și „Armele preotului în secolul al XX-lea” de Bonomelli. Altele, cărți de educație a simțului de dreptate și libertate: „Lupta pentru drept” și „Scopul în drept” de Ihering și „Libertatea” de St. Mill.

Cea mai mare operă alui T. V. Păcățian e „Cartea de Aur” în 8 volume format mare, la care a lucrat vreme de 16 ani. În 6560 pagini cuprinde o mulțime de documente, memorii, discursuri și date despre activitatea națională a luptătorilor ardeleni dela sfârșitul „Cronicei” lui Șincai, până în pragul veacului al 20-lea. Pentru volumul I a fost întemnițat la Seghedin (și cartea confiscată) și pentru opera întreagă a fost decorat de regele Carol I și premiat de Academia Română.

După sfârșirea Ardealului, în urma dictatului dela Viena, T. V. Păcățian a rămas la Cluj, în liniștea și „seninătatea unui căpitan pe o corabie în naufragiu”.

Dumnezeu să-l ierte și memoria să-i fie binecuvântată.

■ † **Prot. prof. Ioan Imbroane** din Timișoara, în urma unui morb cu care lupta de multă vreme, a murit Vineri în 21 Febr. c. având abia 51 ani.

Părintele Imbroane s'a născut în Coștei (Banatul jugoslav); a luat bacalaureatul la liceul Șaguna din Brașov și a făcut teologia la Caransebeș. Mai târziu a făcut în Germania studii speciale de Pastorală socială. A fost preot în comuna Rusca și apoi în Timișoara profesor de religie la liceul de fete „C. Silva”, unde a înființat societatea religioasă „Sf. Ecaterina” și paraxhelul dela acel liceu, într'o vreme când puțini catolici se gândiseră la așa ceva pentru educația religioasă a elevilor; ca paroh al parohiei din cartierul Iosefin a zidit frumoasa biserică și casa parohială, unde a funcționat un dispensar în care bolnavii săraci primeau asistență gratuită dela medicii cu cari a colaborat el în parohie, iarăși o realizare unică prin parohiile noastre. A luat apoi parte activă la luptele pentru înființarea Episcopiei din Timișoara și a fost ales consilier cultural în cel dintâi Consiliu Eparhial al ei.

A dat dovezi de bun orator, conferențiar, predicator, misionar și publicist.

Prohodul i s'a făcut Duminică în 23 Febr. c. tocmai în ziua când împlinea 27 ani dela căsătorie. Serviciul divin a fost săvârșit la dorința lui de P. C. S. Părintele cons. ep. S. Tr. Seculin, care l-a și parantat. Siciul cu rămășițele lui pământești a fost depus în cripta din subsolul bisericii.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace, iar îndureratei soții să-i trimită mângăere și binecuvântare.

■ † **Pr. Prof. Nicolae Mihulin**, după o scurtă congestie pulmonară, a decedat la 20 Febr. 1941.

Răposatul s'a născut în Prăjești la 29 Martie (10 Aprilie) 1878. Studiile secundare le-a făcut la liceul din Beiuș, iar cele universitare la Budapesta și Cluj unde și-a luat licența în științele naturale. Căsătorit în 1901 cu Sofia Crișan (sora regretatului Ghiță Crișan) din Beiuș, a fost profesor la Preparandia din Arad, în care timp a studiat și Teologia și a fost horotonit întru presbiter și mai apoi distins cu brâu roșu.

După întregirea neamului prof. N. Mihulin a fost cel dintâiu director român al liceului „M. Nicoară” și apoi director al liceului de fete „El. Ghiba-Birta” din Arad. Dela Arad a trecut la Oradea, unde a fost directorul liceului comercial de băeți până la vârsta de 60 ani, când pensionându-se s'a retras la moșia sa din Mănerău, (prot. Ineu) unde a și trecut la cele eterne.

Prohodul a fost oficiat de preoții Al. Măneran, Tr. Vraciu, I. Comșa, I. Ageu și N. Lucea. A fost înmormântat provizor în cimitirul din Mănerău, până când va fi transportat la Beiuș în cavoul familiei Crișan.

Il deplâng: soția, fiul Mircea, fratele său Pr. V. Mihulin, două surori, cumnații, cumnatele și numeroșii nepoți.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în ceata dreptilor.

■ **Biserica Românilor basarabeni** este într'un greu impas. Revista Teologică și ziarul „Raza” (Nr. 565 din 8 Febr. c.) ne informează că, pe lângă atitudinea ostilă ce i-o arată autoritățile sovietice, o duce greu mai ales din lipsa preoților. Nu a mai rămas dincolo niciun episcop. De Crăciun în Catedrala din Chișinău, arhiplină de credincioși, a servit un episcop rus, venit dela Moscova. În sobor cu el au servit și doi preoți români, V. Gumă și Const. Popovici care a și fost decorat de episcopul rus.

■ **Dumineca Ortodoxiei** în Episcopia Aradului se va sărba în toate bisericile după programele obișnuite.

În centrele protopopești se vor organiza misiuni religioase, care au de scop de o parte spovedirea și cuminecarea adulților și intelectualilor, iar de alta vestirea cuvântului despre Ortodoxie și chemarea ei în vârtoarea vremurilor ce le trăim.

Vecerniile se vor sluji Sâmbătă la ora 3, iar după Vecernie urmează mărturisirile.

Duminecă dimineața se va sluji după Utrenie Sf. Liturghie în sobor, însoțită de predica delegatului eparhial și de cuminecarea celor spovediți.

La aceste misiuni au fost designați din Arad următorii trimiși ai P. S. S. Părintelui Episcop Andrei:

PP. CC. LL. Păr. consilier Tr. Cibian la Șiria,
Păr. consilier ep. S. Seculin la Hălmașiu,
Păr. consilier ep. C. Turicu la Ineu,
Păr. prof. Dr. Gh. Popoviciu la Chișineu-Criș,
Păr. prof. Dr. S. Șiclovan la Gurahonț,
Părintele Viorel Mihuțiu la Radna și

Păr. Dr. Il. Felea la Buteni.

La Arad va conferența în cadrul unui festiv religios organizat la Palatul Cultural de studenții Academiei Teologice, P. C. S. Păr. prof. Dr. Șt. Munteanu.

■ **Grupul etnic german** din România, după recensământul făcut la 3 Nov. 1940 și publicat de oficiul de presă al comunității germane, numără în Banat 310.509 germani, Transilvania 229.722 germani și în Vechiul Regat 20.000 germani. În total 550.231 germani.

În aceste cifre nu se cuprinde numărul germanilor din Bucovina și a celor răzlețiți prin unele localități ale Vechiului Regat.

Orașele și localitățile cu cea mai numărătoasă populație germană sunt următoarele: Timișoara 34.008; Sibiu 26.739; Brașov 15.883; Reșița 13.248; București 12.500; Jimbolia 7.640; Mediaș 7.323; Steierdorf-Anina 7.110; Arad 7.020; Lugoj 6.414; Aradul-nou 5.948; Sântana 5.885; Sighișoara 5.275.

■ **Duminecă** în 23 Febr. a. c. a fost logodna tinerilor: Dr. Remus T. Micluța judecător cu D-șra Eugenia O. Bogdan fica preotului I. Bogdan din Șebiș. Felicitări.

Sfânta Episcopie Ortodoxă Română a Aradului.

Nr. 1078/1941.

Comunicat

Atragem atențiunea P. C. Preoți asupra faptului că *Duminecă*, în 2 Martie a. c. la sf. Liturghie trebuie scoase agnețele pentru *liturghiile înainte sfințite*, a căror săvârșire este *obligatorie* în toate parohiile din Eparhie în decursul postului Învierii Domnului.

Deasemenea se vor sluji în toate bisericile:

Miercuri seara între orele 6-7: Paraclisul Maicii Domnului, iar

Vineri seara: Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos.

Arad în 26 Februarie 1941.

† Andrei
Episcop.

Nr. 392/1941.

Ordin

privitor la recensământul populației
din 1941.

Dată fiind marea însemnătate de a avea date statistice exacte despre credincioșii noștri din fiecare comună și având în vedere că Statul va face în anul curent *recensământul general al populației*, dispunem:

1. Preoții vor urmări cu atențiune și vor studia instrucțiunile ce se vor da în vederea recensământului general.

2. Vor da tot sprijinul organelor Statului pentru pregătirea și facerea recensământului, având

grijă ca toți credincioșii noștri să fie trecuți ca ortodocși români.

3. Vor întocmi, complectă și verifica *conscrierea poporului* din parohie, ca aceasta să corespundă stării de fapt, să cuprindă pe toți credincioșii și să se pună în *concordanță cu rezultatul recensământului general* în ceea ce privește pe credincioșii noștri.

4. În viitor conscrierea poporului se va purta regulat și se va confrunța în fiecare an cu datele purtate de Primării, pentru a se elimina deosebiri dintre datele noastre statistice și cele ale organelor Statului.

5. Preoții conducători ai oficiilor parohiale, ale căror conscrieri parohiale sunt vechi și defectuos purtate, cari nu se mai pot rectifica sau cari nu au conscrierea poporului, își vor procura de îndată tipăriturile necesare, vor culege cu toată conștiințiozitatea datele și vor întocmi *conscrieri parohiale* a poporului, noui.

P. C. Părinți protopresbiteri vor supraveghea executarea acestui ordin cu rigoare.

Arad, din ședința administrativă bisericească a Consiliului eparhial, ținută la 18 Februarie 1941.

† Andrei
Episcop.

Traian Cibian
consilier ref. eparhial.

Nr. 953/1941.

Concurse

Se publică concurs *din oficiu* cu termen de 15 zile, pentru întregirea următoarelor parohii: **Păiușeni**, protopopiatul Buteni.

Venite:

1. Sesia parohială, 32 jugh. cad.
2. Stolele și birul legal.
3. Salarul dela Stat.

Parohia este de cl. II.

II.

Zăbrani, protopopiatul Arad.

Venite:

1. Salarul dela Stat.
2. Stolele legale.
3. Un ajutor lunar din Fondul eparhial preoțesc până la obținerea sesiunii parohiale.

Parohia este de cl. II.

Preoții vor achita toate impozitele după venit lor preoțesc din al lor.

Cererile de concurs se vor înainta Consiliului Eparhial Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 18 Februarie 1941.

2-2

Consiliul Eparhial.

Nr. 490/1941.

Pentru îndeplinirea parohiei *Paulian*, protopopiatul Buteni, se publică concurs *din oficiu* cu termen de 15 zile.

Venite:

1. Sesia parohială, 24 jug.
 2. Casă parohială cu supraedificate.
 3. Stolele și birul legal.
 4. Salarul dela Stat.
- Parohia este de cl. I.

Cererile de concurs se vor adresa Consiliului eparhial din Arad.

Preotul care va fi numit, va achita toate impozitele după beneficiul său preoțesc din al său.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 18 Februarie 1941.

1-2

Consiliul eparhial

Nr. 1079/1941.

Pentru îndeplinirea parohiei *Timeșești*, protopopiatul Radna, devenită vacantă pe data de 1 Martie 1941, prin pensionarea titularului, se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 15 zile.

Venite:

1. Sesia parohială în extensiunea ei de azi, circa 14 jug.
2. Stolele și birul legal.
3. Salarul dela Stat.

Parohia este de cl. II.

Preotul va plăi impozitele după beneficiul preoțesc din al său.

Cererile de concurs se vor înainta Consiliului eparhial din Arad.

Arad, la 26 Februarie 1941.

1-2

Consiliul eparhial

Nr. 1105/1941.

Pentru îndeplinirea parohiei *Conop*, protopopiatul Radna, se publică concurs *din oficiu* cu termen de 8 zile.

Venite:

1. Sesia parohială, 32 jug.
2. Stolele și birul legal.
3. Casa parohială.
4. Salarul dela Stat.

Parohia e de clasa primă.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului eparhial din Arad.

Arad, la 28 Februarie 1941.

† Andrei
Episcop.

Traian Cibian
consilier ref. eparhial.

Aviz

Rugăm să se achite cât mai urgent, de către P. C. Preoți: a) Cărțile și iconițele trimise pentru colportaj în Maiu 1939, b) Cărțile de religie și c) Calendarele anului 1941, a căror preț să fie dat P. C. Protopopi.

Librăria Diecezană Arad.

Cărți noi apărute în editura Librăriei Diecezane ARAD:

S. Șiclovan: *La luptă*. Lei 40.

I. Petreună: *Rudenă spirituală*. Lei 20.

Teofan Herbei: *Cine este Iisus Hristos?* Lei 40.

Din alte edituri au sosit:

Dr. Il. V. Felea: *Pocăința*. Lei 175.

Lascarov-Moldovanu: *Cartea cu pilde*. Lei 60.

Lei 30. " " *Viața creștină în pilde*.